DINCOLO DE FALIA AQUILA

ALASTAIR REYNOLDS

Greta e lângă mine când o scot pe Suzy din tancul de accelerație.

— De ce tocmai pe ea? se miră Greta.

— Pentru ca pe ea o vreau scoasă prima, îi răspund, întrebându-mă dacă nu cumva Greta e geloasă. N-o pot învinui: Suzy e frumoasă, dar şi inteligentă. La Ashanti Industrial nu există un analist de sintaxă mai bun decât ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Suzy, după ce se dezmeticeşte. Am reuşit întoarcerea?

O rog să-mi povestească ultimul lucru pe care şi-l aminteşte.

— Vama, zice ea. Jigodiile acelea de pe A rkangel.

— Şi după aceea? Altceva? Runele? Iţi aminteşti să le fi aruncat?

— Nu, zice ea, apoi detectează ceva în glasul meu. Faptul ca poate nu-i spun adevărul ori că-i ofer doar atât cât are nevoie. Thom, te mai întreb o dată. Am reuşit să ne întoarcem?

— Da, îi răspund. Ne-am întors.

Suzy priveşte peisajul stelar, pictat pe tancul ei uriaş cu vopsea luminiscentă în violet şi galben. Totul, de comandă, făcut de un artist de pe Carillon. Asta încălca regulamentul: se afirmă că vopseaua poate bloca filtrele de admisie. Dar Suzy nu s-a sinchisit. Mi-a zis că opera a costat-o salariul pe o săptămână, dar că meritase să-şi impună personalitatea faţă de cenuşiul predominant în aspectul de fabrică al navei.

— Ciudat, am senzaţia că am stat în chestia asta luni de zile.

Fac un gest din umeri.

— Uneori, asta e senzaţia.

— Înseamnă că n-a apărut nici o problemă?

— A bsolut nici una.

Suzy se uită la Greta.

— Atunci cine eşti tu? întreabă ea.

Greta nu spune nimic. Mă priveşte în expectativĂ. Încep să tremur, şi-mi dau seama că nu sunt în stare să îndur situaţia. Deocamdată.

— Gata, îi spun Gretei.

Ea face un pas către Suzy. Aceasta reacţionează, dar nu este suficient de rapidă. Greta scoate ceva din buzunar şi o atinge pe Suzy pe antebraţ.

Suzy cade moale, ca o păpuşă de cârpă. O punem înapoi în tancul de acceleraţie, o întindem înăuntru şi închidem capacul.

— Nu-şi va aminti nimic, spune Greta. Discuţia asta n-a trecut de me moria ei pe termen scurt.

— Nu ştiu dacă voi reuşi să suport situaţia, spun eu.

Greta mă atinge cu cealaltă mână.

— N-a spus nimeni că va fi uşor.

— Am încercat să o fac să înţeleagă fără a-i provoca un şoc. N-am vru să-i spun adevărul în mod brutal.

— Ştiu, spune Greta. Eşti un bărbat bun, Thom.

Apoi mă sărută.

Mi-am amintit şi eu de Arkangel. In acel moment a început să ne meargă prost. Doar că atunci nu ne-am dat seama de asta.

Am ratat prima nişă de decolare când cei de la vamă au constatat o discrepanţă apărută în factura însoţitoare a mărfurilor transportate. Nu era ceva grav, dar le-a trebuit ceva timp până să-şi dea seama de greşeala pe care o făceau. Până să se lămurească, noi am realizat că aveam să rămânem acolo încă opt ore, cât cei ce se ocupau de dirijarea traficului de sosire trebuiau să prelucreze o flotilă de nave transportoare de mărfuri.

Le-am dat vestea lui Suzy şi Ray. Suzy a acceptat-o destul de calm, arborând expresia ei obişnuită într-o asemenea situaţie. I-am sugerat să-şi folosească timpul scotocind prin docuri ca să descopere nişte racorduri sintactice nou-apărute. Orice care să ne ajute să scurtăm călătoria de întoarcere cu o zi sau două.

— Aprobate de companie? m-a întrebat ea.
— Nu-mi pasă, i-am răspuns.
— Şi Ray ce face? a întrebat Suzy. Rămâne aici să se îndoape cu ceai, în vreme ce eu muncesc pentru a-mi justifica salariul?
I-am zâmbit. Intre ei, relaţiile erau pline de frecuşuri, un amestec de ură şi dragoste.
— Nu, şi Ray poate face ceva util. Să arunce o privire la planurile q.
— Dar n-au nimic, a spus Ray.
Mi-am scos şapca cu inscripţia Ashanti Industrial, m-am scărpinat în creştet, unde am un început de chelie, şi m-am întors către omul care se ocupă de velatură.
— Bine. Atunci nu-ţi va lua prea mult să le verifici, nu?
— Cum spui, Căpitane.
Ray mi-a plăcut întotdeauna pentru că ştie când e pe cale de a pierde o dispută. Şi-a luat trusa de scule şi a plecat să verifice planurile.
L-am urmărit urcând scara ce ducea la velatură, cu sculele atârnate de centură. Suzy şi-a luat masca de protecţie, apoi a îmbrăcat o haină lungă de culoare neagră şi a ieşit, făcându-se nevăzută în ceaţa fină de pe docuri, şi i-am auzit zgomotul tocurilor mult timp după ce o pierdusem din ochi.
Am părăsit nava, botezată Blue Goose, şi am pornit în direcţia opusă celei alese de Suzy. Transportoarele de mărfuri soseau unul după altul. Le puteai auzi cu mult înainte de a le vedea. Cu mugete plângăreţe ca de cetacee, despicau norii gălbui ca urina care atârnau deasupra portului. Când apăreau, le puteai vedea corpurile întunecate, pe care, ca nişte cicatrice, se aflau structurile de sintaxă scoase în exterior, cu velatura şi planurile q retractate pentru aterizare şi trenul de aterizare întinse în faţă, ca nişte gheare de pasăre răpitoare.
Fiecare transportor se oprea deasupra puţului alocat şi cobora în urletul motoarelor de propulsie. Macaralele de andocare se strângeau în jurul transportoarelor, pe care le prindeau strâns ca între nişte degete scheletice. 'Sauri pentru manevrarea mărfurilor, unii dintre ei autonomi, alţii încă având-u-i în spinare pe instructori, ieşeau apoi din cuştile lor. Imediat ce motoarele se opreau, se lăsa o tăcere tulburătoare,

asta până în clipa în care următorul transportor se apropia printre nori.

Întotdeauna mi-a plăcut să urmăresc navele sosind şi plecând, chiar şi atunci când propria mea navă este reţinută la sol. Nu reuşeam să le descifrez sintaxa, dar ştiam că navele acelea veneau tocmai de la Falie. Falia Aquila este cea mai îndepărtată destinaţie posibilă. La viteze medii de tunel, asta înseamnă un an de călătorie dacă porneşti de la centrul Sferei Spaţiale Locale.

Am fost până acolo doar o dată. Am admirat priveliştea de pe partea apropiată a Faliei, ca orice turist cuminte. Pentru mine era suficient de departe.

Profitând de o reducere a ritmului de sosiri, m-am refugiat într-un bar şi am găsit un aparat al Autorităţii de Fereastră care accepta credite Ashanti. M-am aşezat pe scaun şi am înregistrat un mesaj de treizeci de secunde pentru Katerina. I-am spus că sunt în drum spre casă, dar am rămas blocaţi pe Arkangel pentru câteva ore. Am prevenit-o că această întârziere s-ar putea repercuta şi asupra dirijării prin tunel, în funcţie de aglomeraţia de la capătul administrat de Autoritatea de Fereastră. Bazându-mă pe experienţa căpătată în cursul altor treceri, întârzierea de opt ore se putea extinde la două zile în punctul de lansare. I-am spus că mă voi întoarce negreşit, dar să nu-şi facă griji dacă voi întârzia câteva zile.

Afară, un diplodoc a trecut încet, având un container fixat de picioare.

I-am transmis Katerinei că o iubeam şi că abia aşteptam să ajung acasă.

În timp ce mă întorceam la Blue Goose, m-am gândit la mesajul ce gonea în acele clipe. Transmis cu viteza luminii în sistem, apoi copiat în memoria-tampon a următoarei nave ce părăsea planeta. Existau şanse ca acea navă să nu se îndrepte către Barranquilla sau spre o zonă din apropierea ei. Autoritatea de Fereastră trebuia să transmită mesajul de la o navă la alta până la destinaţie. Exista posibilitatea ca eu să ajung pe Barranquilla înaintea mesajului, dar de-a lungul timpului, după nenumărate întârzieri, asta se întâmplase doar o dată. Sistemul funcţiona bine.

Deasupra capului, o navă albă de pasageri fusese aşezată între două transportoare de mărfuri. Mi-am ridicat puţin masca

pentru a o vedea mai bine. Am tras în nări miros de ozon, combustibili şi balegă de dinozaur. Doar mă aflam pe Arkangel, nu? Nu puteai confunda acest loc cu nici un altul din Sferă. Existau patru sute de lumi, iar pe fiecare planetă se găseau până la zece-douăsprezece porturi, dar nici unul nu duhnea la fel de rău precum cel de aici.

— Thom?

Am pornit spre locul de unde venea vocea. Era Ray, care stătea lângă doc.

— Ai terminat de inspectat planurile acelea? l-am întrebat.

Ray a clătinat din cap.

— Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc. Erau puţin descentra te, de aceea – cum văd că o să rămânem aici opt ore – am decis să fac o aliniere completă.

Am aprobat din cap.

— Păi, asta era şi sugestia mea. Şi care-i necazul?

— Necazul e că tocmai s-a eliberat o poziţie. Cei de la turnul control mi-au comunicat că putem pleca peste treizeci de minute.

Am făcut un gest din umeri.

— Atunci pornim.

— Dar n-am terminat recalibrarea. Din câte am constatat, lucrurile arată mai rău decât la început. N-ar fi recomandabil să plecam chiar acum.

— Bine, dar ştii cum procedează cei de la turnul de control, am spus.

Dacă refuzi două poziţii oferite, poţi rămâne la sol câteva zile bun (

— Nimeni nu vrea să ajungă acasă mai repede decât mine, spus Ray.

— Atunci bucură-te.

— Nava se va comporta urât în tunel. Până acasă o să ne zgâlţâie rău.

— Şi, ce ne pasă? am zis eu ridicând din umeri. O să dormim în momentele acelea.

— Oricum, discuţia e pur teoretică. Nu putem pleca fără Suzy.

Aproape instantaneu am auzit zgomotul tocurilor pantofilor lui Suzy, care curând a devenit tot mai clar. La scurt timp după aceea apărut şi ea din ceaţă şi şi-a scos masca.

— N-am reuşit să scot nimic nou de la maimuţoii ăia, a zis ea.

Mai văzut de un milion de ori ceea ce aveau ei de vânzare. Nişte amatori nenorociţi.

— N-are importanţă, am liniştit-o eu. Oricum plecăm.

Ray a scăpat o sudalmă. M-am prefăcut că nu l-am auzit.

întotdeauna am intrat ultimul în tancul de acceleraţie. Niciodată n-am acceptat să adorm decât după ce m-am convins că vom primi aprobarea de decolare. Asta îmi oferea şansa de a verifica lucrurile.

Indiferent cât de bun ar fi echipajul, pot apărea oricând probleme.

Blue Goose ajunsese la un loc de oprire din apropierea fasciculului AA, care marca punctul de accelerare. Mai erau câteva nave în faţa noastră care aşteptau, la care se adăuga fojgăiala utilajelor de service AA. Printr-o fantă de observaţie, am putut urmări navele mai mari plecând una după alta. Accelerând la maximum, păreau să devină o săgeată ce se îndrepta spre o porţiune complet lipsită de trăsături a cerului. Velaturile lor erau larg desfăcute, iar liniile zvelte ale corpurilor lor erau desfigurate şi crestate de runele criptice, extrem de ciudate, ale sintaxei de dirijare. La acceleraţia de 20 g, aveai impresia că o mână invizibilă le smulgea către depărtări. După nouăzeci de secunde, ele deveneau o pâlpâire de un verde-palid, situat la o mie de kilometri depărtare.

M-am rotit în bula de propulsie. Am observat simbolurile prescurtate ale sintaxei noastre de dirijare. Fiecare rună a scriptului era alcătuită dintr-o matrice din milioane de plăcuţe hexagonale. Plăcuţele erau pe motoare, astfel încât să poată fi scoase din corpul navei şi retrase, după cum o cerea situaţia.

Dacă îi întrebi, cei de la Autoritatea de Fereastră te asigură că, în prezent, sintaxa este pe deplin înţeleasă. Lucru adevărat, dar numai până la un anumit punct. După două secole de studiu, maşinile umane pot acum alcătui şi interpreta sintaxa cu un grad de eroare situat la un nivel acceptabil de scăzut. Având în vedere destinaţia dorită, ele pot asambla un şir de rune care să fie mereu acceptate de maşina proprie a ferestrei. In plus, ele pot garanta întotdeauna că direcţionarea dorită este aceea pe care o pune la dispoziţie maşina ferestrei respective.

Cu alte cuvinte, de obicei ajungi acolo unde ţi-ai propus.

Să luăm, de exemplu, un transfer simplu, de la punct la punct, cum ar fi traseul Hauraki. In acest caz, nu există nici un dezavantaj real în folosirea generatoarelor automate de sintaxă. Insă pentru traiectorii mai lungi – cele care pot presupune şase sau şapte tranziţii printre huburile de fereastră – maşinile îşi pierd precizia. Găsesc o soluţie, dar, de obicei, nu este cea optimă. Aici intervin creatorii de sintaxe. Oameni ca Suzy posedă capacitatea de înţelegere intuitivă a soluţiilor de sintaxă. Visează în rune. Când văd o scriere în cod prost întocmită, aceşti oameni o percep ca pe o durere de dinţi. Pentru ei constituie un afront.

Un creator bun de sintaxă poate reduce o rută cu câteva zile. Pentru o companie ca Ashanti Industrial, asta înseamnă ceva.

Eu însă nu eram creator de sintaxă. Îmi puteam da seama dacă ceva nu era în regulă cu plăcuţele, însă în rest, nu aveam de ales. Trebuia să cred că Suzy şi-a făcut treaba.

Ştiam totuşi că Suzy nu şi-ar bate joc de sine.

M-am răsucit şi am privit înapoi. Acum, după ce ajunsesem în spaţiu, planurile q se desfăşuraseră. Erau întinse în afara corpului navei pe braţe triple, fiecare de câte o sută de metri lungime, semănând cu braţele unei ancore. Am verificat ca ele să fie fixate ferm în poziţia complet deschis şi ca luminile care indicau starea de funcţionare să fie toate de culoare verde. Velatura intra în răspunderea lui Ray. El verificase alinierea planurilor q, de forma unor schiuri când i-am dat ordin să cerceteze nava şi să o pregătească pentru plecare. Nu a remarcat nici un semn clar că acestea nu mai erau perfect centrate dar, aşa cum ştiam din experienţă, descentrarea nu trebuia să fie mare

* ca să ne facă drumul spre casă mai neplăcut decât de obicei. Dar, după cum îi spusesem lui Ray, cui îi păsa? Blue Goose putea suporta turbu-lenta ce se crea în tunel. Era construită să reziste.

Am verificat din nou punctul de propulsie. In faţa noastră se gă seau doar trei nave.

M-am dus la tancurile de acceleraţie şi am verificat dacă Suzy şi Ray stăteau bine în ele. Tancul lui Ray fusese personalizat cam la aceeaş dată ca şi cel al lui Suzy. Era plin de imagini pe care Suzy le numea BFM: adică Binecuvântata

Fecioară Maria. Aceasta era întotdeauna în costum spaţial, ducând în braţe un mic Iisus, tot în costum. Căştile lor erau de fapt halouri aurii, pictate cu aparate sub presiune. Pictura avea un aspect sărăcăcios, părea realizată în grabă. Am presupus că pentru acea „operă de artă” Ray nu plătise la fel de mult ca Suzy.

Repede, m-am dezbrăcat, rămânând doar în lenjerie. M-am întins în tancul meu, rămas nepictat, şi am tras capacul. Gelul de completare a început să umple spaţiul. După aproximativ douăzeci de secunde simţeam că mă cuprinde toropeala. Iar în momentul în care controlorul de trafic ne-a dat verde, dormeam dus.

Trecusem prin asta de o mie de ori. Nu mai exista teamă ori îngrijorare. Doar o uşoară undă de regret.

N-am văzut niciodată o fereastră. Mă consola gândul că puţini oameni văzuseră aşa ceva.

Martorii susţin că e o bucată mare de asteroid de culoare închisă, având forma unei chifle, cu diametrul de aproximativ doi kilometri.

Toată secţiunea mediană a fost extrasă, iar în partea interioară a inelului se află maşina de materie quixotică a ferestrei în sine. Se spune că maşina de materie q sclipeşte şi se mişcă tot timpul, precum măruntaiele şi angrenajele unui ceas foarte complicat. Dar sistemele de monitorizare ale Autorităţii de Fereastră nu depistează nici o mişcare.

Vorbim de o tehnologie străină nouă. Nu avem idee cum funcţionează şi nici măcar cine a produs-o. Dacă ne gândim mai bine, poate că e mai bine aşa.

E suficient să visezi, iar apoi să te trezeşti ca să descoperi că eşti altcineva.

— I ncearcă altă abordare, sugerează Greta. De data asta spune-i adevărul. Poate-l va accepta mai uşor decât crezi.

— Imposibil să-i spun adevărul.

Greta se reazemă cu un şold de perete, ţinându-şi în continuare mâna în buzunar.

— A tunci spune-i măcar jumătate de adevăr.

O deblocăm pe Suzy şi o scoatem din tancul de acceleraţie.

— Unde ne aflăm? întreabă ea. Apoi, către Greta: Tu cine eşti?

Mă întreb dacă nu cumva o parte din ultima noastră discuţie nu reuşit să treacă de memoria pe termen scurt a lui Suzy.

— Greta lucrează aici, îi spun.

— Ce înseamnă „aici”?

Îmi aduc aminte ce mi-a zis Greta.

— O staţie din sectorul Schedar.

— Dar nu acolo trebuia să ajungem, Thom.

Dau din cap.

— Ştiu. A fost o eroare. Una de direcţionare.

Dar Suzy clatină deja din cap.

— Nu a fost nimic greşit…

— Ştiu. Nu din vina ta. O ajut să îmbrace hainele de navă. Incă tremură, pentru că muşchii ei reacţionează astfel după timpul îndelungat petrecut în tanc. Sintaxa a fost bună.

— Şi atunci?

— Sistemul a greşit, nu tu.

— Sectorul Schedar… spune Suzy. Asta ne face să depăşim cu aproape zece zile planificarea, nu-i aşa?

Încerc să-mi amintesc ce mi-a spus Greta prima oară. Ar trebui să ştiu treaba asta pe de rost, numai că Suzy e expertul în itinerare, nu eu.

— Cam aşa ceva, spun eu.

Asta o face să clatine din cap.

— Atunci nu ne aflăm în sectorul Schedar.

Încerc să reacţionez ca şi cum aş fi plăcut surprins:

— Serios?

— Stau în tanc de prea multe zile, Thom. Ştiu sigur asta. O simt în care oscior. Aşadar, unde suntem?

Mă întorc încă o dată spre Greta. Nu-mi vine să cred că istoria se repetă.

— Termină cu asta, zic eu.

Greta face un pas spre Suzy.

Cunoaşteţi acel clişeu verbal care sună: „Imediat ce m-am trezit, mi-am dat seama că ceva era în neregulă”, nu? Probabil că l-aţi auzit de o mie de ori, într-o mie de baruri din întreaga Sferă, oriunde se strâng echipajele navelor ca să povestească aventuri la o bere răsuflată pe banii companiei. Din nefericire, exact aşa se întâmplă. Niciodată nu m-am simţit grozav după ce am stat un timp în tancul de acceleraţie. Insă singura dată când

m-am trezit şi m-am simţit la fel de rău a fost când am făcut o călătorie până la marginea Sferei.

Gândindu-mă la asta, dar conştient că nu puteam face nimic decât după ce ieşeam din tanc, îmi trebuia jumătate de oră de eforturi dureroase ca să mă eliberez din legături. Îmi simţeam fiecare muşchi de parcă ar fi fost tocat. Din păcate, senzaţia că lucrurile sunt anapoda nu dispărea după ieşirea din tanc. Blue Goose era prea tăcută.

Ar fi trebuit ca după stabilirea rutei să ne îndepărtăm de ultima fereastră de ieşire. Insă duduitul îndepărtat şi reconfortant al motoarelor de fuziune nu se mai auzea deloc. Asta însemna că ne aflam în cădere liberă.

Deloc bine.

Am ieşit plutind din tanc, m-am prins de o bară şi m-am rotit să privesc spre celelalte două tancuri. Binecuvântata Fecioară Maria m-a privit radioasă din tancul lui Ray. Indicatoarele referitoare la starea biologică erau toate aprinse pe verde. Ray încă nu-şi recăpătase cunoştinţa, dar nu avea nimic. Acelaşi lucru se putea spune despre Suzy. Un sistem automat hotărâse că eu eram singurul ce trebuia trezit.

Câteva minute mai târziu m-am dus către acelaşi punct de observaţie pe care îl folosisem ca să verific nava înainte de accelerare. Am vârât capul în cupola din sticlă şi am privit în jur.

Ajunsesem undeva. Blue Goose stătea într-un spaţiu de parcare uriaş, unde atracţia gravitaţională era zerO. Încăperea era sub forma unui cilindru lung, cu o secţiune transversală hexagonală. Pe pereţi erau prinse tot felul de utilaje de reparaţii: module, cabluri lungi şi şerpuite, ori postamente mobile ale unor cale de andocare nefolosite. Indiferent în ce direcţie aş fi privit, vedeam numai nave blocate pe postamente. Din orice marcă şi clasă imaginabilă, cu toate configuraţiile de corp care să fie compatibil cu trecerea prin ferestre. Corpurile de iluminat aruncau o lumină aurie şi odihnitoare asupra întregii scene. Când şi când, întreaga hală era scăldată în lumina orbitoare de culoare violet a unui aparat de tăiere.

Ne aflam într-un atelier de reparaţii.

Tocmai începusem să analizez situaţia, când am văzut ceva pre lungindu-se din peretele halei. Un tunel de andocare telescopic, îndreptându-se nesigur spre nava noastră. Prin ferestrele aflate de-a lungul tunelului am văzut câteva siluete

plutind, înaintând cu ajutorul unor balustrade şi trecându-şi o mână peste alta.

Am oftat şi am pornit spre ecluză.

Până să ajung acolo, ei trecuseră deja de prima etapă a ciclului. Nu era nici o problemă – nu existau motive întemeiate să îm-piedic persoane străine să pătrundă la bordul navei – însă mi s-a părut că era puţin cam nepoliticos. Poate îşi închipuiseră că dormeam cu toţii.

Uşa s-a deschis.

— Deci te-ai trezit, a spus un bărbat. Thomas Gundlupet, căpitanul navei Blue Goose, corect?

— Aşa cred, am răspuns eu.

— Te deranjează dacă urcăm la bord?

Erau şase şi oricum deja urcau la bord. Purtau cu toţii salopete de culoare ocru, puţin uzate de vreme, pe care se vedeau mult prea mul te sigle de companii. Am simţit un fior. Nu-mi plăcea deloc felul care dădeau buzna peste noi.

— Ce s-a întâmplat? am zis eu. Unde ne aflăm?

— Unde crezi? m-a întrebat bărbatul. Avea barba nerasă de câteva zile şi dinţi urâţi şi îngălbeniţi. Asta m-a impresionat. Trebuie să depui eforturi serioase ca să ai dinţi urâţi. De ani de zile nu mai văzusem pe cineva care să dovedească o asemenea dăruire pentru această artă.

— Sper să nu mă anunţaţi că am rămas blocaţi în sistemul Arkangel, am zis eu.

— Nu, aţi trecut prin poartă.

— Şi?

— S-a petrecut ceva neprevăzut. O eroare de dirijare. N-aţi ieşit pe fereastra potrivită.

— Iisuse, am spus şi mi-am scos şapca. O belea nu vine niciodată singură. S-a întâmplat ceva urât cu inserţia, nu-i aşa?

— Poate da. Poate nu. Nimeni nu ştie cum se petrec lucrurile astea. Ştim doar că nu ar fi trebuit să ajungeţi aici.

— Corect. Şi unde este acest „aici”?

— Staţia Saumlaki. Sectorul Schedar.

A spus asta cu aerul că deja îşi pierduse interesul faţă de noi, de parcă era o situaţie pe care o întâlnea de câteva ori pe zi.

Poate că el îşi pierduse interesul. Nu era şi cazul meu.

Nu auzisem de Staţia Saumlaki, dar de sectorul Schedar auzisem.

Acesta era o supergigantică K situată spre marginea Sferei Spaţiale Locale. Definea unul dintre cele şaptezeci de sectoare navigaţionale din întreaga Sferă.

V-am vorbit cumva de Sferă?

Ştiţi cum arată galaxia Calea Lactee; aţi văzut-o de nenumărate ori în desene şi simulări pe computer. Având o umflătură centrală luminoasă la miezul galactic, cu braţe spiralate lenevos ce pornesc din acel centru, fiecare braţ fiind alcătuit din sute de milioane de stele, începând de la cele mai întunecate şi lent arzătoare pitice până la cele mai fierbinţi supergigantice care se află în pragul dispariţiei prin formarea de supernove.

Acum, să ne concentrăm atenţia asupra unui braţ al Căii Lactee.

Iată Soarele, galben-oranj, la aproape două treimi de centrul Galaxiei.

Căi şi pliuri de praf înfăşoară Soarele până la distanţe de zeci de mii de ani-lumină. Cu toate acestea, Soarele în sine stă exact în mijlocul unei găuri cu diametrul de patru sute de ani-lumină în acest praf stelar, o Sferă în care densitatea este aproximativ a douăzecea parte din valoarea sa medie.

Aceasta este Sfera de Spaţiu Local. Ca şi cum Dumnezeu ar fi făcut o gaură în praf, special pentru noi.

Numai că nu El a făcut-o. A fost o supernovă, acum aproape un milion de ani.

Dacă privim mai departe, găsim alte sfere, ai căror pereţi se intersectează şi se îmbină, alcătuind o uriaşă structură ca balonaşele de săpun, care are diametrul de zeci de mii de ani-lumină. Acestea sunt structurile de Buclă I şi Buclă II şi Inel Lindblad. Există chiar şi noduri superdense unde praful este atât de gros încât nu se poate vedea nimic prin el. Mă refer la pături negre precum norii întunecaţi Taurus ori Rho-Ophiuchi, ori la Falia Aquila.

Aflată în afara Sferei Locale, Falia este cel mai îndepărtat punct din galaxie unde se poate ajunge. Nu este vorba de rezistenţă şi curaj. Numai că nu există nici o modalitate prin care să treci de ea, cel puţin cu ajutorul reţelei de legături de ferestre care permit deplasări cu viteză mai mare decât cea a

luminii. Galeriile ca de iepuri ale posibilelor rute nu trec mai departe. Majoritatea destinaţiilor – inclusiv cele din itinerarul navei Blue Goose – nici măcar nu trec dincolo de Sfera Spaţială Locală.

Pentru noi, nu avea nici o importanţă. Poţi face mult comerţ până la o depărtare de o sută de ani-lumină de Pământ. Dar Schedar era exact la graniţa Sferei, acolo unde densitatea prafului începea să crească până la nivelurile galactice normale, aflate la două sute douăzeci şi opt de ani-lumină de Pământul-Mamă.

Repet: nu era bine deloc.

D i n c o l o d e Falia Aquila

— Îmi dau seama că situaţia vă şochează, a rostit altă voce.

Dar nu e chiar atât de rău pe cât credeţi.

Am privit-o pe femeia care tocmai vorbise. De statură potrivită, având acel chip numit „de zână”, cu ochi cenuşii, uşor oblici, şi cu părul de un alb cromat, lung până la umeri.

Faţa mi se părea dureros de cunoscută.

— N u e?

— Eu n-aş spune aşa, Thom, a zis femeia şi mi-a zâmbit. La urma urmei, asta ne-a oferit şansa de a ne aduce aminte de trecut, nu crezi?

— Greta? am întrebat, fără să-mi cred ochilor.

Ea dat din cap, confirmându-mi bănuiala.

Pentru păcatele mele.

— Dumnezeule. Chiar tu eşti?

— Nu eram sigură că o să mă recunoşti. Mai ales după atâta vreme.

— Dar ţie nu ţi-a fost greu să mă recunoşti.

— Nici n-a fost nevoie. In momentul când aţi apărut, am recepţionat transponderul vostru de salvare. Asta ne-a dat numele navei, proprietarul, cine se afla în ea, ce mărfuri transportaţi, încotro ar fi trebuit să mergeţi. Când am auzit că te aflai la bord, m-am asigurat ca voi face parte din comitetul de primire. Dar nu te teme. Nu mi se pare că te-ai schimbat prea mult.

— Ei, nici tu, am spus eu.

Nu era întru totul adevărat. Dar, cinstit, cui îi place să audă că arata cu zece ani mai în vârstă decât ultima oară când

l-ai întâlnit, chiar daca nu s-a schimbat în rău? Mi-am adus aminte cum arăta dezbrăca-ta, amintiri pe care le îngropasem vreme de un deceniu şi care reveneau acum la suprafaţă. Îmi era ruşine că ele rămăseseră atât de vii, de parca o parte a subconştientului meu le tăinuise pe parcursul anilor de căsătorie şi fidelitate.

Pe faţa Gretei a apărut o umbră de zâmbet. De parcă şi-ar fi dat seamănă exact ce anume gândeam în acele clipe.

— Niciodată nu te-ai priceput să minţi prea bine, Thom.

— Aşa e. Cred că am nevoie de exerciţiu.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Nici unul dintre noi nu părea să ştie cum să continue discuţia. Cât noi am şovăit, ceilalţi au continuat să plutească în jurul nostru, fără să spună nimic.

— Mda, am făcut eu. Cine ar fi crezut că ne vom întâlni în asemenea condiţii?

Greta a dat uşor din cap şi a întins mâinile cu palmele desfăcute spre mine, în semn de scuză.

— Îmi pare rău că nu ne revedem în condiţii mai fericite, a spus ea.

Dar, dacă te consolează în vreun fel, ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Am verificat sintaxa voastră şi nu prezenta nici o eroare. Doar că, din când în când, sistemul mai dă chix.

— Ciudat, nimeni nu pare încântat să discute prea mult despre asta, am zis eu.

— Putea fi şi mai rău, Thom. N-am uitat ce obişnuiai să-mi spui despre călătoria în spaţiu.

— Da? Care perlă de înţelepciune ţi-a rămas în minte în mod deosebit?

— Dacă te afli în situaţia de a te plânge în legătură cu o situaţie, nu ai dreptul să te văicăreşti.

— Iisuse. Chiar am spus aşa ceva?

— Mda. Şi pun rămăşag că acum regreţi. Dar, uite, nu e chiar atât de grav. Ai înregistrat o întârziere de doar douăzeci de zile. Greta a făcut un semn din cap către bărbatul cu dinţii stricaţi. Kolding spune că reparaţiile vor dura doar o zi, după care poţi porni la drum, iar apoi, în douăzeci, douăzeci şi cinci de zile, o să ajungi la destinaţie, în funcţie de structurile rutelor. Asta înseamnă mai puţin de şase săptămâni. Aşa că pierzi prima la transportul acesta.

Nici o problemă. Sunteţi cu toţii întregi, iar nava are nevoie de câteva reparaţii minore. De ce n-ai risca să semnezi documentele de reparaţii?

Nu mă încântă încă douăzeci de zile în tancul de acceleraţie. Şi ar mai fi ceva.

— Ce anume?

Ma pregăteam să-i vorbesc de Katerina, de faptul că deja mă aştepta sa sosesc.

Insă, în loc de asta, am zis:

— Mă îngrijorează ceilalţi. Suzy şi Ray. Au familii care-i aşteaptă.

Îşi vor face griji.

— Înţeleg, a spus Greta. Suzy şi RaY. Încă dorm în tancurile lor de acceleraţie, nu?

— Da, am spus eu ezitând.

Menţine-i în starea asta până plecaţi spre casă, a spus Greta zâmbind. Nu are rost să-i alarmezi în legătură cu familiile. E mai uman aşa.

— Dacă aşa spui tu.

— Crede-mă în privinţa asta, Thom. Nu e prima oară când mă confrunt cu asemenea situaţii. Şi mă îndoiesc că va fi şi ultima.

Peste noapte, am rămas într-un hotel situat în altă parte din Saumlaki. Hotelul, săpat adânc în rocă, era o structură din prefabrică-te, cu multe etaje, în care zgomotele reverberau. Probabil că putea găzdui sute de oaspeţi, însă în acea perioadă se părea că doar câteva camere erau ocupate. Am dormit bine şi m-am trezit devreme. In holul de la intrare, am văzut un lucrător cu o şapcă cu moţ care, purtând mănuşi, scotea crapii bolnavi dintr-un bazin ornamental. Urmărin-du-l cum ridica în aer peştele de o culoare oranj cu reflexe metalice, am avut o senzaţie de deja vu. De ce imaginea aceea avea legătură cu hoteluri lipsite de viaţă şi crapi aflaţi pe moarte?

Înainte de micul dejun – oarecum înviorat, dar fără să am sentimentul că aş fi avut parte de un somn odihnitor – l-am vizitat pe Kolding şi am primit o informare privind programarea reparaţiilor.

— Două, trei zile, a zis el.

— Păi, seara trecută era vorba de o zi.

Kolding a ridicat din umeri.

— Dacă nu-ţi convin serviciile, găseşte pe altcineva să-ţi repare nava.

Apoi şi-a vârât degetul mic în colţul gurii şi a început să se scobească între dinţi cu unghia.

— E plăcut să văd pe cineva căruia îi place cu adevărat munca, am spus.

L-am părăsit pe Kolding înainte să-mi stric de tot dispoziţia, şi m-am îndreptat către altă parte a staţiei.

Greta îmi sugerase să ne întâlnim pentru a lua dejunul şi a depăna împreună amintiri. Era acolo când am ajuns şi stătea la o masă pe o terasă „în aer liber”, sub o marchiză cu dungi albe şi roşii, sorbind suc de portocale. Deasupra noastră se găsea un dom larg de câteva sute de metri, pe care se proiecta un cer holografic, fără pic de nori. Avea albastrul ca de smalţ al mijlocului de vară.

— Cum ţi se pare hotelul? m-a întrebat ea, după ce am comandat chelnerului o cafea.

— Nu-i rău. Cu toate astea, nimeni nu pare dornic de conversaţie.

Sunt eu de vină, ori locul acesta etalează ambianţa înfrumuseţată a unui transatlantic ce se scufundă?

— Aşa e locul acesta, a zis Greta. Cei care ajung aici sunt nemulţumiţi. Ori se trezesc transferaţi aici, şi atunci sunt iritaţi din cauza asta, ori au ajuns aici din pricina unei erori de dirijare, şi sunt supăraţi din acest motiv. Din două una.

— Şi nimeni nu e fericit?

— Numai cei care ştiu că vor pleca de aici foarte curând.

— Printre aceştia te numeri şi tu?

— Nu, mi-a răspuns. Eu rămân ţintuită aici. Dar pe mine nu mă deranjează. Cred că sunt excepţia care întăreşte regula.

Chelnerii erau manechine din sticlă, de genul celor care fuseseră la modă în lumile de la centru în urmă cu douăzeci de ani.

— Ei, mă bucur să te revăd, am zis.

Si cu, Thom. Greta şi-a terminat sucul de portocale şi a luat un colt din cornul meu cu cremă, fără să ceară. Am auzit că te-ai căsătorit.

— Aşa este.

— Şi? Nu ai de gând să-mi povesteşti despre ea?

Am sorbit din cafea.

— O cheamă Katerina.

Inimos nume.

I ucrează la departamentul de biorecuperare de pe Kagawa.

— Şi, copii?

Incă nu. Nici n-ar fi uşor, având în vedere cât de mult stăm departe de casă.

Mda. A luat o gură din corn. Dar poate că v-aţi gândit la asta.

Nimic nu este exclus, am spus. Cu toate că mă simţeam măgulit de interesul pe care-1 manifesta faţă de mine, precizia chirurgica-la a întrebărilor ei m-a făcut să mă simt uşor stânjenit. Nu era vorba de atacuri şi mişcări de apărare, şi nici încercarea de a pescui informaţii. Felul acela de întrebări directe te punea într-o situaţie delicată. Dar măcar mi-a îngăduit să-i pun întrebări la fel de directe.

— D a r tu?

Nimic ieşit din comun. M-am căsătorit cam la un an după ce ne-am văzut ultima oară. Cu un bărbat pe nume Marcel.

Marcel, am repetat eu gânditor, de parcă numele ar fi avut vreo semnificaţie cosmică. Mă bucur pentru tine. Să înţeleg că şi el se afla aici?

Nu. Munca ne-a dus în direcţii diferite. Suntem încă împreuna, dar…

Greta a lăsat fraza neterminată.

Nu e uşor, am zis eu.

Dacă ne era dat să fim împreună, am fi găsit o cale. In orice caz, I nu-ţi pară rău pentru vreunul dintre noi. Fiecare îşi are munca lui.

N-aş putea spune că mă simt mai puţin fericită decât ultima oară când ne-am întâlnit.

— Ei, asta-i bine.

Greta s-a aplecat şi mi-a atins mâna. Unghiile ei erau date cu o ojă de culoare neagră ca noaptea, cu reflexe albăstrui.

— Ascultă. Cred că asta e chiar o obrăznicie din partea mea.

Invitaţia la dejun a venit firesc. Aş fi dat dovadă de bădărănie dacă n-o făceam. Dar ai vrea să ne mai vedem? E foarte plăcut să mănânci aici seara. Luminile se sting. Iar vederea prin dom e de-a dreptul frumoasă.

Am ridicat ochii spre cerul holografic, nesfârşit.

— Eu am crezut că e o imitaţie.

— Chiar este, a zis ea. Dar asta nu-i răpeşte din frumuseţe.

M-am aşezat în faţa camerei şi am început să vorbesc.

— Katerina, am zis. Bună. Sper că eşti bine. Sper că te-a contactat deja cineva din partea companiei. Dacă n-au făcut-o, sunt convins că te-ai interesat chiar tu. Nu ştiu sigur ce ţi s-a spus, dar te asigur că noi suntem sănătoşi şi că ne întoarcem acasă. Te apelez dintr-un loc ce se cheamă Staţia Saumlaki, o uzină de reparaţii de la marginea sectorului Schedar. Nu prea ai ce vedea aici: o reţea de tuneluri şi centrifuge săpate într-un asteroid de tip D, negru ca smoala, situat la vreo jumătate de an-lumină de cea mai apropiată stea. Mă aflu aici din simplul motiv că foarte aproape se găseşte o fereastră de acces. Aşa am şi ajuns aici. Nu ştiu cum, dar Blue Goose a comis o eroare în reţea, una pe care ei o numesc eroare de dirijare. Am ajuns aici seara trecută, după timpul local, şi de atunci stau la un hotel. Nu am luat legătura cu tine aseară pentru că eram prea obosit şi dezorientat după ce am ieşit din tanc, şi nici nu ştiam cât timp va trebui să rămânem aici.

Mi s-a părut mai bine să aştept până dimineaţă, când puteam avea o idee mai clară privind daunele suferite de navă. Nimic grav – doar câteva componente care s-au răsucit în cursul tranzitării – dar asta înseamnă că trebuie să mai rămânem aici două zile. Kolding – aşa îl cheamă pe şeful echipei de reparaţii – spune că vom rămâne cel mult trei zile. Până vom reveni pe traseu, totuşi, vom avea o întârziere de patruzeci de zile.

Am făcut o pauză, aruncând o privire la indicatorul de cost, al cărui ac urca mereU. Înainte de a mă aşeza în cabina de transmisie, aveam întotdeauna pregătit un discurs elocvent şi economic, astfel încât reuşeam să transmit exact ceea ce trebuia spus, cu o doză de graţie, chiar dacă era vorba de un monolog. Insă de data asta gândurile mi se risipeau imediat ce deschideam gura şi, în loc să mă port ca un Actor, am sfârşit prin a semăna cu un mărunt hoţ de timp, însăilând un alibi neconvingător în prezenţa unor anchetatori ageri la minte.

Am zâmbit cu stângăcie şi am continuat:

— Mă doare când îmi dau seama cât de mult îi va trebui mesajului ea să ajungă la tine. Dacă te ajută să te mai

înseninezi, să ştii că eu voi sosi curând după mesaj. La câteva zile după ce vei primi transmisia asta, voi sosi şi eu. De aceea, te rog să nu risipeşti banii răspunzându-mi, pentru că în momentul în care vei încerca să-mi transmiţi ceva, eu voi fi părăsit Staţia Saumlaki. Stai cuminte unde eşti, şi-ţi promit ca voi sosi curând acasă.

Asta a fost tot. Nu mai aveam de adăugat decât: „Mi-e dor de tine.” Iar acest lucru trebuia rostit după o pauză de o clipă, pentru a suna convingător. Numai că la reluarea înregistrării, mi s-a părut a fi mai degrabă ceva amintit în ultima clipă.

Aş fi putut înregistra totul din nou, dar mă îndoiesc că aş fi fost mai fericit. De aceea, am pus mesajul pe transmisie şi m-am întrebat cat va trebui să aştepte până să pornească la drum. Cum părea puţin probabil să existe un comerţ intens pe Saumlaki, nava noastră părea a fi prima care va părăsi asteroidul.

Am ieşit din cabină. Din anumite motive, m-am simţit vinovat, de parcă aş fi neglijat să spun ceva. Mi-a luat ceva vreme până să-mi dau seama ce îmi trecea prin minte. Ii spusesem Katerinei despre Statia Saumlaki. Menţionasem până şi numele lui Kolding şi stricăciunile suferite de Blue Goose. Dar nu suflasem o vorbă despre Greta.

Nu reuşeşte cu Suzy.

E prea inteligentă, prea bine adaptată la corelaţiile fiziologice privitoare la imersia în tancul de acceleraţie. Chiar dacă i-aş da toate asigu-rârile din lume, ea ştie că s-a aflat în tanc prea multă vreme pentru ca aceasta să fie altceva decât o minciună de dimensiuni epice. Ştie că nu vorbim de săptămâni sau chiar luni de întârziere. Fiece nerv din organis-mul ei urlă acest mesaj către mintea ei.

— Am avut câteva vise, spune ea când starea de confuzie se risipeşte.

— Ce fel de vise?

— Că eram trează. Vise în care tu mă scoteai din tanc. Tu şi încă cineva.

Fac mari eforturi ca să nu zâmbesc. Sunt singur, dar Greta nu se afla prea departe. Acum seringa e în buzunarul meu.

— Eu întotdeauna visez urât când ies din tanc, îi spun.

— Acestea mi s-au părut reale. Vorbele tale se schimbau mereu, dar îmi spuneai că ne aflam undeva… că am ieşit de pe traiectorie, dar că nu există motive de îngrijorare.

Aşa se spulberă speranţa Gretei că Suzy nu-şi va aminti nimic după eforturile noastre eşuate de a o trezi. S-ar părea că memoria ei pe termen scurt nu e chiar atât de volatilă cum ne-am dori noi.

— E ciudat că spui asta. Pentru că, în realitate, am ieşit puţin de pe traseu.

Devine tot mai alertă cu fiecare respiraţie. Suzy s-a dovedit mereu cea mai bună dintre noi când era vorba de ieşirea din tancul de acceleraţie.

— Spune-mi cât de departe am ajuns, Thom.

— Mai departe decât aş fi vrut.

Strânge degetele, făcându-le pumn. Nu-mi dau seama dacă e un semn de agresivitate, ori vreun efect neuromuscular întârziat, după atâta vreme petrecută în tanc.

— Cât de departe? A m ajuns dincolo de Sferă?

— Da, dincolo de Sferă.

— Spune-mi, Thom. Am trecut dincolo de Falie?

Ii percep teama din glas. Înţeleg prin ce trece. Este coşmarul cu care trăiesc toate echipajele navelor, la fiecare călătorie. Spaima ca se va în-intampla ceva neprevăzut cu direcţionarea, ceva atât de grav, încât vor ajunge la marginea reţelei. Că se vor trezi atât de departe de casă, încât întoarcerea va dura ani de zile, nu doar luni. Şi că, desigur, vor fi trecut ani înainte de a porni în călătoria de reîntoarcere.

Că persoanele iubite vor fi cu mulţi ani mai în vârstă când vor ajunge acasă.

Dacă vor mai fi acolo să-i aştepte. Dacă-şi vor mai aminti de tine, ori dacă vor voi asta. Dacă mai sunt de recunoscut, ori în viaţă.

. Prescurtarea pentru călătoria pe care nimeni nu doreşte să o facă nici măcar accidental. Călătoria care-ţi va ruina restul vieţii, cea care dă naştere unor stafii pe care le vezi bântuind umbrele barurilor de companie din întreaga Sferă. Femei şi bărbaţi smulşi din trimişi în derivă faţă de familii şi persoane iubite de un accident protimp, dus de o tehnologie străină pe care o folosim, dar nu o înţelegem pe deplin.

— Da, spun eu. Am trecut dincolo de Falie.

Suzy strigă, iar chipul îi devine o mască a furiei şi a refuzului de a accepta. Strângând seringa, mâna mea devine glacială. Mă gândesc să o folosesc.

0 nouă estimare a reparaţiilor. Cinci, şase zile, spune Kolding.

De data asta n-am mai comentat. M-am mulţumit să ridic din umeri şi am plecat, întrebându-mă ce nou termen mi se va promite la următoarea discuţie.

În acea seară am stat la aceeaşi masă la care eu şi Greta ne-am întâlnit pentru a lua dejunul. Zona aceea de restaurant fusese bine luminată la precedenta ocazie, dar acum singura lumină provenea de la lămpile aflate pe mese şi panourile luminoase înglobate în paviment.

La o oarecare distanţă, un manechin din sticlă dădea roată meselor neocupate, cântând Asturias la o chitară de sticlă. In acea seară nu au apărut alte persoane în restaurant.

N-a trebuit să aştept mult sosirea Gretei.

— Thom, iartă-mi întârzierea.

M-am întors spre ea în timp ce se apropia de masă. Îmi plăcea cum păşea în condiţiile de forţă gravitaţională scăzută ale staţiei, modul în care iluminarea redusă desena arcuirea coapselor şi taliei. S-a lăsat pe scaun şi s-a aplecat spre mine cu un aer conspirativ. Lampa de pe masă a aruncat umbre roşietice şi tente aurii pe chipul ei. Asta a făcut-o să arate cu zece ani mai tânără.

— N-ai întârziat deloc, am spus. Şi, oricum, rămâneam cu priveliştea.

— Un progres, nu?

— Asta nu spune multe, am zis eu cu un zâmbet. Dar, bineînţeles, sigur e un progres.

— Aş fi în stare să stau aici toată noaptea şi să privesc peisajul. De fapt, uneori chiar asta fac. Doar eu, cu o sticlă de vin.

— Te înţeleg.

În locul albastrului holografic, domul era acum presărat de stele.

Nu semăna cu nici un alt peisaj pe care să-1 fi văzut de pe altă staţie ori de pe navă. Stele de culori intense, chiar furioase, alb-albăstrui, încastrate în ceea ce păreau valuri de catifea.

Apoi, pietre preţioase aurii şi pete roşii, mângâietoare, ca nişte degete mânjite de culori pastelate.

Mai erau torente şi pâraie de stele mai puţin luminoase, semănând cu nenumăraţi peşti-neon, surprinşi într-o mişcare îngheţată. Am mai văzut perdele uriaşe de nori roşii şi verzi, străbătuţi şi oarecum urâţiţi de filamente de un negru glacial. De asemenea, faleze înalte şi promon-torii din praf de culoare ocru, atât de bogat în structura sa tridimensională, încât formele de relief semănau cu un amestec exuberant de culori în ulei; contururi groase de ani-lumină, trasate cu o spatulă. Stele roşii şi roz ardeau prin praf ca nişte felinare. Lumi rămase orfane erau surprinse explodând din turnuri, mici forme spermatozoidale care se târau pe viscerele din praf. Ici şi colo, am admirat nodurile minuscule de forma unor ochi ale sistemelor solare în curs de formare. Tot acolo, pulsari, aprinzându-se şi stingându-se ca nişte faruri de D i n c o l o de Fali a Aquila navigaţie, ritmurile diferite ale fiecăruia părând să creeze un tempo maiestos pentru întreaga scenă, amintind de un vals lent, mortuar. Am avut senzaţia existenţei prea multor detalii pentru un singur peisaj, o abundenţă copleşitoare de bogăţii, şi, cu toate acestea, indiferent în ce direcţie m-aş fi uitat, se părea că erau încă multe de văzut, de parcă domul simţea atenţia ce i-o acordam şi-şi concentra eforturile asupra lo-ului în care îmi îndreptam privirea. Vreme de o clipă, am perceput O senzaţie zguduitoare de ameţeală şi – cu toate că am încercat să mi-o înfrâng, pentru a nu mă face de râs – m-am trezit ţinându-mă de tăblia msei, ca şi cum aş fi vrut să mă opresc din căderea în adâncimile inimile ale peisajului.

— Exact acesta este efectul pe care îl are asupra oamenilor, a spus Greta.

— Frumos.

— Frumos sau înfricoşător?

Mi-am dat seama că nu eram sigur.

— E măreţ, a fost tot ce am putut rosti.

Bineînţeles, e creat, a spus Greta, cu glas mai moale acum, pentru că se aplecase spre mine. Sticla domului este inteligentă. Exagerează strălucirea stelelor, astfel că ochiul uman percepe diferenţele dintre ele. In rest, culorile sunt nerealiste. Tot ce mai vezi acolo este foarte precis dacă accepţi ideea că anumite frecvenţe au fost translatate în banda vizibilă,

iar dimensiunile anumitor structuri au fost modificate. (Spre lămurirea mea, a arătat unele caracteristici.) Aceea este marginea No-rul întunecat Taurus, plus Pleiadele, care abia se zăresc. Acela este un filament al Sferei Spaţiale Locale. Vezi aglomerarea deschisă de stele?

A aşteptat până i-am răspuns.

— Da, am zis eu.

Aceea este Hyades. Iar acolo, Betelgeuse şi Bellatrix.

Impresionant.

Aşa şi trebuie să fie. A costat o grămadă de bani. S-a lăsat uşor pe spate, astfel că umbrele au traversat din nou chipul ei.

— Te simţi bine, Thom? îmi pari puţin absent.

Am suspinat.

— Tocmai am primit o nouă prognoză de la prietenul tău Kolding.

O asemenea veste ar strica ziua oricui.

— Îmi pare rău.

— Mai e ceva, am zis. Ceva ce mă frământă de când am ieşit din tanc.

Un manechin s-a apropiat să ne ia comanda. Am lăsat-o pe Greta să comande pentru amândoi.

— Indiferent ce ar fi, mie îmi poţi spune, a zis ea după ce manechinul s-a îndepărtat.

— Nu mi-e uşor.

— E vorba de ceva personal? De Katerina? (Şi-a muşcat limba.) Ba nu, scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu de ea este vorba. In orice caz, nu chiar de ea.

Insă în chiar clipa în care am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că, într-un anumit sens, era vorba de Katerina, şi de timpul ce se va mai scurge până să o revăd.

— Continuă, Thom.

— S-ar putea să ţi se pară ridicol. Dar mă întreb dacă toată lumea se poartă cinstit cu mine. Nu mă refer doar la Kolding. E vorba şi de tine. Când am ieşit din tancul acela m-am simţit ca şi cum aş fi ajuns pe Falie. Ba chiar mai rău, dacă pot spune asta. Am avut senzaţia că am petrecut foarte mult timp în acel tanc.

— Uneori asta este percepţia.

— Greta, eu cunosc diferenţa. Te rog să mă crezi pe cuvânt.

— Şi ce insinuezi?

Din nefericire, nu eram chiar sigur. Una era să am o senzaţie vagă de nelinişte privind perioada cât am rămas în tanc şi alta să ies din tanc şi să-mi acuz gazda că minte. Mai ales că a mea se dovedise extrem de ospitalieră.

— Există vreun motiv pentru care m-ai minţi?

— Încetează, Thom. Ce întrebare mai e şi asta?

Imediat ce o formulasem, întrebarea mi s-a părut şi mie absurdă şi jignitoare. Mi-aş fi dorit să pot da timpul înapoi şi să o iau de la capăt, fară să iau în seamă presentimentele.

— Îmi cer scuze, am spus. Ce ridicol. Pune totul pe seama bioritmurilor care s-au amestecat, sau pe ceva de genul ăsta.

Ea a întins braţul peste masă şi m-a prins de mână, la fel cum fă-

• usc şi la micul dejun. De data asta, a continuat să mă ţină strâns.

— Chiar te simţi vinovat, nu?

— Jocul practicat de Kolding sigur nu mă ajută.

Chelnerul ne-a adus vinul, pe care 1-a aşezat pe masă, moment în care sticla a scos un clinchet când s-a atins de degetele lui articulate din sticlă. Manechinul ne-a turnat în pahare, iar eu am degustat din AL meu.

— Poate că dacă aş avea lângă mine pe cineva din echipajul meu, care sa se plângă de toate, nu m-aş simţi atât de rău. Ştiu că ai spus să nu-i trezim pe Suzy şi pe Ray, dar asta s-a întâmplat înainte ca escala noastră să se transforme într-o oprire de o săptămână.

Greta a înălţat din umeri.

— Dacă vrei să-i trezeşti, nimeni nu te va putea opri. Dar nu te mai gândi acum la problemele navei. N-aş vrea să ne stricăm amândoi seara asta frumoasă.

Am ridicat privirea spre stele. Totul avea patima vibrantă, nebunească a unui peisaj nocturn pictat de Van Gogh. Doar privindu-l, oricine s-ar fi simţit îmbătat şi extaziat.

— Ce anume ar putea strica seara aceasta? am întrebat-o.

Întâmplător, am băut prea mult vin şi m-am trezit în pat alături de Greta. Nu ştiu sigur dacă vinul băut a jucat acelaşi rol şi pentru ea. Dacă relaţia ei cu Marcel era aşa cum spusese ea, atunci, evident, AVEA mai puţin de pierdut decât mine. Da, asta îndrepta lucrurile, nu?

Ea devenea seducătoarea, deoarece căsătoria ei era ruinată, iar eu deveneam nefericita victimă. Eu recidivam, desigur, dar nu era în totalitate vina mea. Fusesem singur, departe de casă, fragil din punct de vedere emoţional, iar ea se folosise de mine. Mă cucerise cu o masă romantică şi astfel îmi întinsese o capcană.

Doar că toate acestea nu erau decât prostii care să-mi justifice purtarea, nu? In cazul în care căsnicia mea era atât de solidă, de ce nu pomenisem nimic despre Greta în mesajul trimis spre casă? In acel moment, îmi justificasem omisiunea ca fiind un gest de bunătate faţă de soţia mea. Katerina nu ştia că eu şi Greta formasem cândva un cuplu. De ce să o alarmez pe Katerina aducând vorba de altă femeie, cu toate că susţineam că nu ne mai întâlnisem până atunci?

Doar că – acum – îmi era clar că nu spusesem nimic despre Greta din cu totul alt motiv. Pentru că, în subconştientul meu, chiar atunci, se născuse ideea că am putea ajunge din nou împreună în pat.

Deja îmi căutam un alibi când o apelasem pe Katerina. Mă asiguram că nu vor apărea întrebări stânjenitoare când voi ajunge acasă. Ca şi cum nu numai că aş fi ştiut ce avea să se întâmple, ci chiar aş fi tânjit în secret ca totul să se petreacă întocmai.

Singura problemă era că Greta avea altceva în gând.

— Thom, a zis ea, trezindu-mă pe deplin din reverie. Stătea goală lângă mine, rezemată într-un cot, cu cearşaful mototolit în jurul coapselor. Lumina din camera ei o transformase într-o abstracţiune de rotunjimi albăstrui şi lăptoase şi umbre adânci, violacee. Cu degetul cu unghia dată cu ojă neagră a trasat o linie pe pieptul meu şi a zis:

— Trebuie să afli ceva.

— Ce anume?

— Te-am minţit. La fel şi Kolding. Toţi te-am minţit.

Eram prea adormit pentru ca vorbele ei să aibă un efect prea iritant asupra mea. De aceea, n-am reuşit să spun decât:

— Poftim?

— Nu te afli pe Staţia Saumlaki. Şi nici în sectorul Schedar.

Asta m-a deşteptat aproape complet.

D i n c o l o de Falia Aquil a

— Te rog să repeţi.

— Eroarea de dirijare a fost mai gravă decât ai fost făcut să crezi.

V-a dus mult mai departe de Sfera Spaţială Locală.

M-am străduit să mă înfurii, să am măcar resentimente, dar n-am avut decât o senzaţie ameţitoare de prăbuşire.

— Cât de departe de Sferă?

Mai departe decât ţi-ai fi închipuit că se poate.

Următoarea întrebare era evidentă.

— Dincolo de Falie?

— Da, a spus ea, cu o umbră evanescentă de surâs, de parcă ar fi conceput un joc ale cărui reguli şi obiective i se păreau atrăgătoare.

. Mult, mult dincolo de ea.

— Greta, vreau să ştiu adevărul.

Ea s-a ridicat de pe pat şi a întins mâna după halat.

— Atunci, îmbracă-te. O să-ţi arăt.

A m urmat-o de parcă aş fi fost în transă.

M-a dus din nou spre dom. Era întunecat, aşa cum fusese şi cu o seara înainte, luminat doar de lămpile de la mese. M-am gândit că iluminarea pe tot cuprinsul Staţiei Saumlaki (ori a acelui loc, indiferent cum s-ar fi numit) depindea de cheful ocupanţilor săi şi, prin urma-re, nu trebuia să urmeze nici un ciclu diurn recognoscibil. Cu toate acestea, m-am simţit la fel de tulburat să descopăr că se modifica în mod atât de arbitrar. Chiar dacă Greta putea să stingă luminile oricând dorea, nu exista nimeni care să protesteze?

I) ar n-am văzut pe nimeni care să protesteze. Nimeni în jur; doar un manechin de sticlă, stând în poziţie de drepţi, cu un şervet drapat peste braţ.

Acesta se afla în apropierea mesei noastre.

— Thom, vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Nu-mi dau seama de ce, dar nu prea am chef.

Greta mi-a atins încheietura.

— Să nu mă urăşti că te-am minţit. Am făcut-o cu bune intenţii. Nu m-am îndurat să-ţi spun adevărul din capul locului.

Brusc, mi-am retras mâna.

— N-ar fi mai bine să mă laşi pe mine să judec asta? Aşadar, care este adevărul gol-goluţ?

— Nu sună bine, Thom.

— Spune-mi-l şi voi hotărî eu asta.

N-am observat ca ea să fi intervenit în vreun fel, dar, brusc, domul s-a umplut din nou de stele, aşa cum fusese în seara precedentă.

Imaginea a tremurat, apoi s-a concentrat pe zona centrală. Stelele au început să se deplaseze din toate părţile, ca o lapoviţă albă. Numeroase nebuloase au defilat ca nişte firicele spectrale. Senzaţia de mişcare era atât de copleşitoare, încât m-am trezit ţinându-mă de tăblia mesei, ameţit.

— Uşurel, Thom, mi-a şoptit Greta.

Imaginea s-a clătinat, s-a răsucit, apoi a vibrat, contractându-se. Un zid solid de gaz a trecut cu forţă pe lângă ea. Brusc, am avut sentimentul că ne aflam în afara unui obiect – că trecusem dincolo de o sferă cuprinzătoare, definită doar în arce neclare şi noduri de gaz lichefiat, acolo unde densitatea gazelor stelare sporea considerabil.

Desigur. Era evident. Ne aflam dincolo de Sfera Spaţială Locală.

Şi continuam să ne îndepărtăm. Am urmărit Sfera contractându-se, devenind o simplă componentă din bulele mai largi de viduri.

În loc de stele individuale, vedeam doar pete şi particule, aglomerări de sute de mii de sori. Era ca şi cum aş fi fost smuls cu viteză dintr-o

A

imagine, văzută de aproape, a unei păduri. Incă puteam vedea luminişurile, dar copacii se topiseră într-o masă amorfă. |

Am continuat să ne retragem. Apoi deplasarea a încetinit şi a îngheţat. Incă reuşeam să disting Sfera Locală, dar numai pentru că-mi concentrasem privirea asupra ei pe întreaga durată a acelui proces de ieşire. In rest, nu se putea distinge nimic din zecile de viduri înconjurătoare.

DINCOLO d e Fali a Aquil a

— Atât de departe am ajuns? am întrebat.

Greta a clătinat din cap.

— Să-ţi arăt ceva.

Incă o dată, nu a făcut ceva detectabil. Insă Sfera la care privisem pană atunci s-a umplut de o învălmăşeală de linii roşii, ca mâzgăliturile unui copil.

— C o n e x i u n i de ferestre, am zis eu.

Cu toate că eram încă şocat de faptul că mă minţise – şi deşi încă ma temeam de ce ceea ce ar putea însemna adevărul – nu am reuşit să-mi ţin în frâu acea parte profesională din mine, aceea care mă făcea să fiu mândru că recunosc asemenea lucruri.

Greta a confirmat cu un gest.

— Acelea sunt principalele rute comerciale, conexiunile bine documentate şi trecute pe hărţi dintre coloniile mari şi huburile majore de schimburi comerciale. A c u m voi adăuga toate legăturile cu-noscute, inclusiv pe cele care au fost parcurse cu totul accidental.

Mâzgăliturile nu s-au modificat în mod esenţial. S-au îmbogăţit cu alte câteva bucle răsucite şi în ac de păr, între care una ajungea dincolo de zidul Sferei, atingând capătul dinspre soare al Faliei Aquila.

Una sau două astfel de adăugiri străpungeau zidul în direcţii diferite, însă nici una dintre ele nu ajungea chiar până la Falie.

— Unde ne aflăm?

— La capătul uneia dintre acele conexiuni. N – o poţi vedea, pentru ca e îndreptată direct spre tine. Mi-a surâs vag. A trebuit să stabilesc proporţiile cu care ne confruntăm. Cât de lată este Sfera Spaţială Locala? Patru sute de ani-lumină, cu ceva în plus sau minus?

Deşi devenisem nerăbdător, eram însă curios.

— C a m aşa ceva.

— Şi deşi ştiu că duratele de călătorie prin ferestre diferă de la un punct la altul, cu factori ce depind de topologia reţelei şi de optimizarea sintaxei, nu se întâmplă ca viteza medie să fie de o mie de ori mai mare decât cea a luminii?

— Cam pe acolo.

— Aşadar, o călătorie de la o margine a Sferei ar putea dura – cât, jumătate de an? Să zicem cinci ori şase luni? Un an până la Falia Aquila?

— Greta, ştii asta deja. Amândoi o ştim.

— Bine. Atunci, să analizăm situaţia.

Şi imaginea s-a contractat din nou, Sfera s-a micşorat, apoi o succesiune de structuri suprapuse au ascuns-o vederii, întunericul a acoperit câmpul vizual din toate părţile, după care

a apărut bine cunoscuta spirală răsucită a Căii Lactee, crescând în dimensiuni.

Sute de milioane de stele, adunate laolaltă în magistrale de spumă albă, ca aceea a mării.

— Aceasta este imaginea, a spus GretA. Îmbunătăţită, desigur, iluminată şi filtrată pentru a fi receptată de oameni – dar dacă ai avea ochi cu o eficienţă cuantică aproape perfectă, şi dacă ei ar avea, întâmplător, diametrul de un metru, cam peisajul ăsta ţi-ar apărea în caz că ai păşi în afara staţiei.

— Nu te cred.

Ceea ce însemna că nu voiam să o cred.

— Acceptă ideea, Thom. Eşti foarte departe. Staţia se roteşte în jurul unei stele pitice cenuşii din Marele Nor al lui Magellan. Te afli la o sută cincizeci de mii de ani-lumină de casă.

— Ba nu, am spus, cu glas ce semăna mai mult cu tânguiala demnă de milă a unui copil care refuză ceva.

— Ai avut senzaţia că ai petrecut mult timp în tancul de acceleraţie.

Simţurile nu te-au înşelat câtuşi de puţin. Subiectiv, cât timp s-a scurs?

N-aş putea spune. Ani şi ani, fără îndoială. Poate un deceniu. Dar timpul obiectiv – cel care s-a scurs acasă – aici e mai simplu. Navei Blue Goose i-au trebuit o sută cincizeci de ani ca să ajungă la noi. Chiar dacă ai porni înapoi imediat, tot vei fi lipsit de acasă trei sute de ani, Thom.

— Katerina, am zis eu, rostind numele ei ca pe o invocaţie.

— Katerina a murit, mi-a spus Greta. A murit de mai bine de un secol.

Cum poţi accepta o asemenea idee? Părerea generală este că nu te poţi obişnui cu un astfel de gând. Nu oricine este în stare. Greta mi-a zis că asistase la toate reacţiile posibile în cazuri asemănătoare, şi că învăţase un singur lucru, acela că era aproape imposibil de anticipat cum va primi vestea o anumită persoană. Văzuse oameni acceptând dezvăluirea adevărului cu o simplă ridicare abătută din umeri, ca şi cum aceea ar fi fost doar ultima dintre nenumăratele surprize amare rezerv a t e de viaţă, cu nimic mai rea decât boala ori suferinţa provocată de pierderea cuiva, ori de câte alte eşecuri personale. Pe alţii îi văzuse plecând şi apoi aflase că jumătate de oră mai târziu se sinuciseseră.

Insă majoritatea, mi-a spus ea, reuşesc, într-un fel sau altul, să se o b i ş n u i a s c ă cu adevărul, indiferent cât de imperfect şi chinuitor ar fi acest proces.

— Crede-mă, Thom, a continuat ea. Acum te cunosc. Ştiu că ai tăria psihică de a trece prin această situaţie. Sunt convinsă că poţi învăţa să accepţi ideea.

— De ce nu mi-ai spus imediat ce am ieşit din tanc?

— Pentru că nu ştiam dacă puteai suporta adevărul.

— Ai aşteptat până ai aflat că am o soţie.

— Nu, a spus Greta. Am aşteptat până când am făcut dragoste. Pentru că atunci mi-am dat seama că soţia ta nu putea avea o însemnătate atât de mare pentru tine.

— Du-te dracului.

— Să mă duc? Bine, dar mergem împreună până acolo.

Am simţit dorinţa să mă revolt împotriva ei. Dar ce mă înfuria nu era insinuarea ei, ci adevărul rostit cu răceală, fără nici un menajament. Avea dreptate, şi ştiam asta. Doar că nu voiam să-1 accept, tot astfel cum nu voiam nici să mă obişnuiesc cu realitatea.

Am aşteptat până ce furia s-a stins.

— Spui că nu suntem primii, da? am întrebat-o.

— Nu. Noi am sosit primii aici, aşa cred – mă refer la nava cu care călătoream. Din fericire, era bine echipată. După eroarea de itinerar,
am avut suficiente provizii ca să înfiinţăm o staţie independentă pe primul asteroid întâlnit. Ştiam că nu există cale de întoarcere, dar măcar ne puteam organiza viaţa aici.

— Iar după aceea?

— Am avut cât să supravieţuim, asta în primii ani. Apoi a apărut încă o navă prin fereastră. Avariată, în derivă, cam în aceeaşi situaţie ca şi Blue Goose. Am recuperat-o, am trezit echipajul şi le-am dat vestea.

— Şi cum au reacţionat acei oameni?

— Aşa cum era de aşteptat, a spus Greta şi a zâmbit amar. Doi dintre membrii echipajului şi-au pierdut minţile. O femeie s-a sinucis. Cu toate acestea, şase dintre ei se află aici. Iţi spun cinstit că sosirea altor nave ne-a fost de folos. Nu doar pentru că astfel ne alegeam cu provizii folositoare, ci şi pentru că ne-a ajutat să ne oferim sprijinul. Ne-a făcut să uităm sentimentul de milă faţă de noi înşine. Ne-a făcut să înţelegem

cât de departe ajunsesem şi de cât de mult ajutor aveau nevoie aceşti nou-sosiţi ca să parcurgă acelaşi drum. Aceea nu a fost ultima navă. De atunci încoace am mai trecut prin aceeaşi situaţie cu alte opt ori nouă nave. Greta m-a privit, ţinându-şi capul sprijinit în palmă. Acum ai la ce te gândi, Thom.

— Chiar aşa?

Ea a făcut un gest din cap.

— Ţi-e greu, ştiu asta. Şi câtva timp senzaţia va persista. Dar ţi-ar prinde bine dacă ai avea pe cineva căruia să-i porţi de grijă. Asta ar uşura tranziţia.

— La cine te referi?

— La unul din membrii echipajului tău, a spus Greta. Ai putea încerca să-1 trezeşti pe unul dintre ei.

Greta se află lângă mine când o scot pe Suzy din tancul de propulsie.

— De ce tocmai pe ea? se miră Greta.

— Pentru ca pe ea o vreau scoasă prima, îi răspund, întrebându-mă dacă nu cumva Greta e geloasă. N-o pot învinui: Suzy e frumoasă, dar şi inteligenta. La Ashanti Industrial nu există un analist de sintaxă mai bun decât ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Suzy, după ce se dezmeticeşte. Am reuşit întoarcerea?

O rog să-mi povestească ultimul lucru pe care şi-l aminteşte.

— Vama, zice ea. Jigodiile acelea de pe A rkangel.

— Şi după aceea? Altceva? Runele? Iţi aminteşti să le fi aruncat?

— Nu, zice ea, apoi detectează ceva în glasul meu. Faptul că poate nu-i spun adevărul ori că-i ofer doar atât cât are nevoie. Thom, te mai întreb o dată. Am reuşit să ne întoarcem?

O clipă mai târziu, o aşezăm pe Suzy înapoi în tanc.

N-am reuşit deprima dată. Poate data viitoare.

Insă cu Suzy nu am reuşit. Se dovedea de fiecare dată mai inteligentă şi mai ageră la minte decât mine. Imediat ce o scoteam din tanc, îşi dădea seama că ajunsesem mult mai departe decât sectorul Schedar. Îşi dădea mereu seama de minciunile şi scuzele mele.

— In cazul meu, s-a întâmplat altfel, i-am spus Gretei câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam întinşi în pat, iar Suzy se afla în tanc.

Dar imediat ce te-am văzut acolo, am uitat de orice altceva.

Greta a dat din cap. Despletit şi dezordonat după somn, părul i-a căzut peste faţă ca o draperie. O şuviţă i-a rămas între buze.

— Ţi-a fost de folos să vezi o faţă cunoscută şi prietenoasă?

— M-a făcut să uit de orice alte probleme, asta e sigur.

— Până la urmă, o să te adaptezi, a spus ea. In orice caz, din punctul de vedere al lui Suzy, nu reprezinţi o faţă cunoscută şi prietenoasă?

— Probabil, am răspuns. Dar se aştepta să-mi vadă faţa, în vreme ce tu reprezentai ultima persoană din lume pe care anticipa să o vadă stând acolo.

Greta şi-a lipit dosul palmei de obrazul meu. Pielea ei netedă a alunecat peste barba mea ce trebuia rasă.

— Dar îţi este din ce în ce mai uşor, nu?

— Nu ştiu, am zis.

— Thom, eşti un bărbat puternic. Eram convinsă că vei trece hopul.

— Incă nu l-am trecut definitiv, am spus.

Mă simţeam de parcă aş fi mers pe sârmă pe deasupra cascadei Niagara. Era un miracol că reuşisem să rezist până în acel moment. Dar asta nu însemna că reuşisem să depăşesc punctul de cotitură.

Cu toate acestea, Greta avea dreptate. Existau speranţe. Nu simţisem o durere copleşitoare la gândul morţii Katerinei, sau a absenţei ei forţate, sau indiferent cum se putea exprima situaţia în cuvinte.

Senzaţia fusese de regret amestecat cu o dulce amărăciune, aşa cum se întâmplă când te gândeşti la cineva de care te-ai despărţit, ori la un animal de casă pe care l-ai pierdut de mult. Nu simţeam nici o animozitate faţă de Katerina, şi-mi părea rău că nu o voi revedea. Dar regretam şi faptul că nu voi mai vedea multe alte lucruri. Poate că starea aceea avea să se agraveze în zilele ce vor urma. Poate că doar amânam o cădere nervoasă.

Dar nu credeam asta.

Intre timp, am încercat mereu să găsesc o modalitate de a rezolva situaţia lui Suzy. Devenise o enigmă pe care n-o puteam

lăsa nedescifrată. O puteam trezi pur şi simplu, lăsând-o să accepte vestea, indiferent cum, dar o asemenea procedură mi se părea crudă şi nesatisfăcătoare. Greta mă făcuse să înţeleg totul treptat, lăsându-mi timp la dispoziţie ca să mă obişnuiesc cu noul mediu şi să fac paşii necesari în procesul de uitare a Katerinei. Când, în sfârşit, îmi dăduse vestea, chiar dacă aceasta fusese şocantă, eu nu mă lăsasem strivit. Fusesem deja pregătit să înţeleg, iar surpriza îşi pierduse din acuitate. Iar relaţia intimă cu Greta mă ajutase în mod evident. Lui Suzy nu-i puteam oferi aceeaşi consolare, dar eram convins că exista o modalitate de a o aduce la o stare similară de acceptare.

Am trezit-o de mai multe ori, încercând de fiecare dată o altă abordare. Greta a spus că exista un interval de câteva minute până când evenimentele pe care le trăia începeau să fie transferate în memoria pe termen lung. Dacă o făceam să adoarmă la loc, blocul de informaţii din memoria pe termen scurt se ştergea înainte de a traversa hipocampul, ca să ajungă în memoria pe termen lung. In acel interval, o puteam trezi de ori de câte ori am fi dorit, încercând nenumărate permutări ale scenariului readucerii la viaţă.

Cel puţin aşa m-a asigurat Greta.

— Nu putem face asta la nesfârşit, am zis eu.

— De ce nu?

— Pentru că, până la urmă, îşi va aminti ceva!

Greta a făcut un gest din umeri.

— Probabil. Dar mă îndoiesc că va da vreo importanţă acelor amintiri. N-ai avut niciodată senzaţia vagă de deja vu când ai ieşit din tancul de acceleraţie?

— Câteodată, am recunoscut.

— Atunci nu-ţi mai face probleme din pricina asta. Nu va păţi nimic. Te asigur.

— Poate că, la urma urmei, ar trebui să o ţinem trează.

— Ar fi o cruzime din partea noastră.

— Dar e la fel de crud să o trezim pentru ca apoi să o adormim din nou, ca pe o păpuşă.

Când mi-a răspuns, am surprins o nuanţă ciudată.

— Nu te da bătut, Thom. Sunt sigură că te apropii de găsirea unei soluţii. Faptul că te concentrezi asupra lui Suzy te ajută. Mi-am dat seama de la în început că aşa se va întâmpla.

Am dat să spun ceva, dar Greta mi-a apăsat un deget pe buze.

Greta a avut dreptate în privinţa lui Suzy. Provocarea m-a ajutat, făcându-mă să-mi uit propria stare precară. Mi-am adus aminte ce spusese Greta în legătură cu felul în care procedase cu echipajele altor nave în aceeaşi situaţie, înainte de sosirea lui Blue Goose. Era limpede că deprinsese multe stratageme psihologice: gambituri şi scurtături pentru a ajuta tranziţia la starea de confort psihic. Am simţit un soi de resentiment pentru faptul că mă lăsasem manipulat atât de eficient. In acelaşi timp însă, nu puteam nega faptul că grija manifestată faţă de altă fiinţă umană mă ajutase să mă adaptez. Când, la câteva zile după aceea, m-am îndepărtat de problema imediată pe care o constituia Suzy, mi-am dat seama că ceva nu se potrivea. Nu mă simţeam departe de casă. In mod ciudat, mă simţeam privilegiat. Ajunsesem mai departe decât aproape oricare alt om. Rămăsesem în viaţă, iar în jurul meu se găseau oameni care să-mi ofere iubire şi prietenie şi o reţea de legături umane. Nu era vorba doar de Greta, ci şi de alţi nefericiţi care ajunseseră întâmplător la staţie.

În orice caz, când sosisem păreau să fie mai mulţi. Coridoarele – la început puţin populate – erau tot mai animate, iar când am luat masa sub dom – sub Calea Lactee – nu fuseserăm singurii meseni. Le examinasem feţele iluminate de lămpile de pe mese, încurajat de relativa lor familiaritate, întrebându-mă ce fel de istorii aveau de povestit, de unde veniseră, pe cine lăsaseră acasă, cum se adaptaseră la viaţa de acolo. Eram convins că voi avea vreme să-i cunosc pe toţi. Iar acel loc nu va mai fi plicticos, pentru că, în orice moment – aşa cum îmi dăduse de înţeles Greta – ne puteam aştepta oricând la sosirea altei nave prin fereastra de acces. O tragedie pentru membrii echipajului, dar noi provocări pentru noi, cei care ne aflam deja acolo, chipuri noi, veşti proaspete de acasă.

Una peste alta, perspectivele nu erau chiar atât de rele.

Apoi am descoperit o ciudăţenie.

Cel care mi-a revelat-o a fost bărbatul care îndepărta peştii bolnavi din bazinul aflat în holul hotelului. Nu doar familiaritatea procesului, ci omul în sine mi-a deschis mintea.

Il mai văzusem înainte. Lângă un alt bazin plin cu crapi aurii. La un alt hotel.

Apoi mi-am amintit de dinţii stricaţi ai lui Kolding, şi m-am gândit că dinţii îmi aduceau aminte de un alt om pe care îl cunoscusem cu multă vreme în urmă. Doar că nu era deloc un alt bărbat. Sub Dincolo d e Falia Aquila 111 alt nume, un context diferit, însă totul se repeta aidoma. Iar când i-am privit mai atent pe ceilalţi meseni, adică m-am uitat la ei cu luare aminte, am constatat că nu era nici unul pe care să nu-1 mai fi văzut până atunci. Nici unul dintre chipuri nu mi s-a părut a fi total necunoscut.

Ceea ce m-a dus cu gândul la Greta.

La un pahar de vin sub Calea Lactee, i-am spus:

— Nimic de aici nu este real, nu-i aşa?

M-a privit cu o tristeţe de necuprins şi a clătinat din cap.

— Şi Suzy? am întrebat-o.

— E moartă. Ray, la fel. Au murit în tancurile de acceleraţie.

— Cum asta? De ce ei, şi eu nu?

— Nişte particule de vopsea au blocat filtrele de admisie. Pe distanţe scurte, asta nu ar fi contat prea mult, dar a fost suficient ca să îi ucidă în cursul călătoriei până aici.

Cred că în străfundul minţii bănuisem asta de la început. Am primit vestea mai curând ca pe un şoc şi nu ca pe o dezamăgire brutală.

— Dar Suzy părea atât de reală, am spus. Până şi felul în care îşi exprima îndoielile despre timpul petrecut în tanc… până şi felul în care-şi amintea încercările anterioare de a o trezi.

Manechinul de sticlă s-a apropiat de masa noastră. Greta i-a făcut semn să se îndepărteze.

— Am făcut-o să pară convingătoare, adică modul în care ar fi reacţionat.

— Ai făcut-o?

— Thom, nu eşti complet treaz. Ţi se transmit informaţii. Toată staţia aceasta este simulată.

Mi-am sorbit vinul. Mă aşteptam să fi căpătat brusc un gust diluat şi sintetic, însă l-am perceput ca fiind foarte plăcut şi bine definit.

A

— Înseamnă că sunt mort şi eu?

— Nu. Eşti viu. Dar încă în tancul de acceleraţie. Insă nu te-am adus la starea de conştiinţă deplină.

— Bine. De data asta vreau să mi se spună adevărul. Sunt în stare să-1 suport. Cât din ceea ce mi s-a oferit e real? Staţia există? Ne aflăm chiar atât de departe cum ai zis?

— Da, mi-a răspuns ea. Staţia există, aşa cum am spus. Doar că arată… altfel. Şi se află în Marele Nor al lui Magellan, şi se roteşte în jurul unei pitice brune.

A

— Îmi arăţi staţia aşa cum este?

— Aş putea s-o fac, dar cred că încă nu eşti pregătit pentru asta.

Cred că ţi-ar fi greu să accepţi adevărul.

Mi-a fost imposibil să nu pufnesc în râs.

— Chiar după ce m-am obişnuit deja cu ideea?

— Thom, abia ai parcurs jumătate din călătorie.

— Dar tu ai parcurs-o pe toată.

— Da, Thom. Dar pentru mine a fost altfel, a spus Greta zâmbind.

Pentru mine, totul a fost altfel.

Apoi, ea a făcut ca spectacolul de lumini să se modifice din nou. Nici unul dintre ceilalţi meseni nu a lăsat impresia că ne ia în seamă în timp ce noi am început să ne îndreptăm spre Calea Lactee, prăbuşindu-ne către spirală, trecând prin bancuri de stele exterioare şi nori de gaze. Peisajul familiar al Sferei Spaţiale Locale a devenit mare şi dominator.

Imaginea a îngheţat, Sfera fiind una dintre numeroasele structuri încremenite.

Ea s-a umplut din nou de mâzgăliturile de un roşu violent ale reţelei de ferestre. Acum însă, reţeaua nu mai era unică. Ea rămăsese doar un ghem de fire roşii între multe altele, despărţite de zeci de mii de ani-lumină. Nici una dintre mâzgălituri nu o atingea pe alta, deocamdată – în modul în care erau modelate, în modul în care aproape că se îmbinau una cu alta – era posibil să-ţi imaginezi că ele fuseseră cândva conectate. Arătau ca formele continentelor pe o lume în care se înregistrează o derivă tectonică.

— Cândva cuprindea toată galaxia, a spus Greta. Apoi s-a petrecut ceva. O catastrofă, pe care încă nu o înţeleg. O sfărâmare, o rupere în domenii mult mai mici. De obicei, de câteva sute de ani-lumină în diametru.

— Şi cine a făcut asta?

— Nu ştiu. Nimeni nu are habar. Probabil că cei care au făcut-o nu mai există. Poate de aceea s-a destrămat, din cauza ignorării.

— Dar noi am descoperit-o, am zis eu. Partea situată lângă noi a mai funcţionat.

— Toate elementele, chiar deconectate, sunt încă în funcţiune, a spus Greta. Nu se poate trece de la un domeniu la altul, dar în rest ferestrele funcţionează aşa cum au fost proiectate. Cu excepţia cazului în care se produce întâmplător o eroare de dirijare, desigur.

— De acord, am zis. Dacă nu se poate trece de la un domeniu la altul, cum de a putut Blue Goose să ajungă atât de departe? Doar am mers mai departe de câţiva ani-lumină.

— Ai dreptate. Dar în acest caz, s-ar putea ca o conexiune la mare distanţă să fi fost concepută altfel decât celelalte. Se pare că legăturile către Norii lui Magellan au fost mai rezistente. Când domeniile s-au rupt unul de altul, conexiunile care mergeau dincolo de limitele galaxiei au rămas intacte.

— Situaţie în care se poate trece de pe un domeniu pe altul, am spus eu. Dar mai întâi trebuie să parcurgi tot drumul până aici.

— Din nefericire, ajunşi în acest punct, nu se găsesc mulţi care să vrea să continue călătoria. Thom, nimeni nu vine până aici din proprie voinţă.

— Eu tot nu înţeleg. Ce importanţă are pentru mine că există şi alte domenii? Regiunile acelea ale galaxiei sunt situate la mii de ani-lumină de Pământ şi fără ferestre nu am avea cum să ajungem la ele. Ele nu contează. Nu există nimeni care să le folosească.

Zâmbetul Gretei a fost cochet, semn că ştia explicaţia.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Pentru că dacă ar exista, n-ar apărea atunci nave străine prin fereastra de aici? Mi-ai zis că Blue Goose nu a fost prima care a trecut. Insă domeniul nostru – cel din Sfera Locală – este depăşit numeric în proporţie de o mie la unu de toate celelalte. Dacă ar exista culturi străine acolo, fiecare dintre ele nimerind pe propriul lor domeniu local, de ce n-a venit nici una prin fereastră, aşa cum s-a întâmplat cu noi?

Am remarcat acelaşi zâmbet. Dar de data asta m-a făcut să-mi îngheţe sângele în vene.

— Thom, ce te determină să crezi că n-au venit?

Am întins mâna şi am prins-o de degete, aşa cum procedase şi ea.

I-am luat-o fără a folosi forţa, fără răutate, ci cu asigurarea că de astă dată voiam sincer şi serios să îi vorbesc.

Degetele ei s-au strâns în jurul degetelor mele.

— Arată-mi, am zis. Vreau să văd lucrurile exact cum sunt. Nu doar staţia. Cum eşti şi tu.

Pentru că înţelesesem deja. Greta nu mă minţise doar în legătură cu Suzy şi Ray. Mă minţise şi în legătură cu Blue Goose. Deoarece nu era ultima navă umană care sosise acolo.

Eram primii.

— Vrei să vezi? m-a întrebat ea.

— Da. Totul.

— N-o să-ţi facă plăcere.

— Lasă-mă pe mine să fac aprecieri.

— Cum vrei, Thom. Dar înţelege, te rog. Eu am mai trecut prin situaţia asta. Am făcut-o de un milion de ori. Mă îngrijesc de toate sufletele pierdute. Şi ştiu cum se întâmplă. Nu vei fi în stare să accepţi realitatea brutală a ceea ce ţi s-a întâmplat. Te vei înspăimânta. Dacă nu-ţi prezint o ficţiune liniştitoare, un final fericit, vei simţi că înnebuneşti.

— De ce-mi spui asta acum?

— Pentru că nu trebuie s-o vezi. Te poţi opri acum, acolo unde te afli, având doar o idee despre adevăr. O sugestie. Nu trebuie, totuşi, să deschizi ochii mari.

— Fă-o, am zis.

Greta a ridicat din umeri. Şi-a mai turnat vin, apoi s-a convins că şi paharul meu era plin.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, mi-a zis.

Încă ne ţineam de mână, ca doi amanţi care au multe în comun.

Apoi, totul s-a schimbat.

A fost doar o explozie de lumină, o privire scurtă. Ca imaginea pe care o percepi într-o cameră necunoscută atunci când aprinzi lumina doar pentru o clipă. Forme şi contururi, relaţii între obiecte. Eu am văzut peşteri, sinuoase şi legate între ele, şi lucruri care se deplasau prin acele caverne, agitându-se cu hărnicia dementă a cârtiţelor sau termitelor. Lucrurile rareori semănau între ele, chiar şi în cel mai superficial înţeles. Unele

înaintau prin unduirile propulsoare ale numeroaselor picioare înzestrate cu gheare. Altele şerpuiau, ca nişte plăci netede ale carapacelor care se frecau de roca sticloasă a tunelurilor.

Lucrurile se mişcau între cavernele în care se aflau carcase de nave, care arătau mult prea straniu pentru a putea fi descrise.

Iar undeva departe, undeva aproape de inima rocii, într-o încăpere matriarhală ocupată doar de el, ceva transmitea, prin vibraţii şi bătăi, mesaje către companionii şi slujitorii săi, cu membrele anterioare articulate rigid, ca nişte coarne de cerb, lovind în timpanele întinse, alcătuite din piele cu vinişoare fine, ceva care aşteptase acolo o eternitate, ceva ce nu voia altceva decât să poarte de grijă sufletelor celor pierduţi.

Katerina e lângă Suzy, atunci când sunt scos din tancul de acceleraţie.

E neplăcut – cred că e una dintre cele mai chinuitoare reveniri la conştiinţă prin care am trecut vreodată. Mă simt de parcă fiecare venă mi-a fost umplută cu pulbere de sticlă. Vreme de un moment, unul ce ţine mult, până şi ideea de a respira mi se pare infinit de dificilă, prea apăsătoare, prea dureroasă ca să o înfrunt.

Dar totul trece, aşa cum se întâmplă mereu.

După o vreme, nu numai că pot respira, dar reuşesc să mă mişc şi să vorbesc.

— Unde…

— Uşurel, căpitane, îmi spune Suzy.

Se apleacă peste marginea tancului şi începe să mă deconecteze.

Mi-e imposibil să-mi reprim un surâs. Suzy e inteligentă – la Ashanti Industrial nu există un creator de sintaxă mai bun decât ea – dar e şi frumoasă. Mă simt de parcă aş fi îngrijit de un înger.

Mă întreb dacă nu cumva asta ar face-o geloasă pe Katerina.

— Unde suntem? încerc din nou să aflu. Am impresia că am stat în tanc o eternitate. S-a întâmplat ceva neprevăzut?

— O eroare minoră de dirijare, îmi răspunde Suzy. Ne-am ales cu nişte daune şi ei au decis să mă trezească pe mine mai întâi. Bine c-am rămas întregi.

Erori de dirijare. Auzi mereu despre aşa ceva, dar speri ca ele să nu ţi se întâmple chiar ţie.

— Şi cât am întârziat?

— Patruzeci de zilE. Îmi pare rău, Thom. S-a dus prima noastră de călătorie.

Iritat, lovesc cu pumnul în marginea tancului de acceleraţie. Insă Katerina se apropie de mine şi-şi pune o mână mângâietoare pe umărul meu.

— Lasă, spune ea. Bine c-ai ajuns teafăr acasă. Asta e tot ce contează.

Mă uit la ea şi, pentru o clipă, îmi aduc aminte de altcineva, cineva la care nu m-am mai gândit de ani întregi. Şi când sunt pe cale să-mi amintesc numele ei, acea clipă dispare în neant.

Dau din cap şi zic:

— Sunt teafăr acasă.

SFÂRŞIT